

הבימאי הגדול ריינר ורנר פאסבינדר בראיון בלעדי שהעניק לעדנה פיינרו:

"אני לא אנטי-שמלי!"

של החכנות לסירטו הבא, שעתידי היה להתחיל לצלמו בתוך ארבעה ימים. קשה לתאר זמן לחוץ מזה לשיחות-נפש ארוכות.

ציפתה לי הפתעה. למרות אופיו, כשפניו חיוורים ועיניו נפוחות מהגיגת הלילה, נמשכה הפגישה שעה ארוכה. הוא השיב לכל השאלות ללא ההערות העוקצניות והטלגרפיות המפורסמות שלו, ודאג שהתשובות יתורגמו כראוי, כדי למנוע כל ספקות.

במסיבת-העיתונאים שערכת באן, אחרי הקרנת "כיסופיה של ורוניקה זוס", הצהרת שאתה מתכוון לכתוב מחדש את ההיסטוריה של הרפובליקה הפדראלית הגרמנית. למה התכוונת?

אני מנסה לשחזר, בדרכי שלי, את תולדות הרפובליקה. כי לדעתי ההיסטוריה שלה זקוקה לבדיקה מחודשת.

חשוב ביותר להבין כי למעשה נוצרה בגרמניה דמוקרטיה כפויה מלמעלה. שאינה דמוקרטיה כלל. אין זו הדמוקרטיה שלמענה נלחמים עמים. אין זו דמוקרטיה מרצון, אלא דמוקרטיה מוכתבת. ולכן היא אינה קיימת. למעשה.

כדי להבין את התהליך שהוביל למצב

היזמיר טייט ורוזל צק ב"כיסופיה של ורוניקה זוס" הרופאה היהודיה למדה דברים נוראים

ה יכד הנורא של הקולנוע הגרמני, מני, הלוחם המושבע נגד המימסד, האיש שתקף את כל המוסכמות ואת כל החוקים המקובלים במולדתו, זכה להכרה רשמית. בגיל 36 קיבל הבימאי ריינר ורנר פאסבינדר את הפרס הגדול, "דב הזהב", בפסטיבל הסרטים של ברלין.

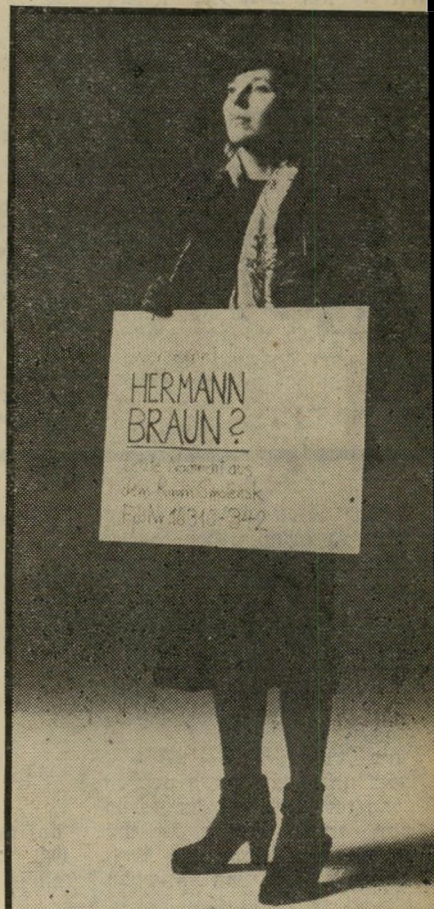
אותו פסטיבל, שהוא בעצמו הסתער עליו אך לפני שנה בשצף-קצף, העניק לו את עיטור הכבוד. כמה מבעלי השונות הרעות, שאינם רוכשים אהדה רבה לפסטיבל ולפאסבינדר (לשניהם ישנם אויביים רבים מאשר אוהבים) טענו שעל מתן הפרס הוחלט זמן רב לפני שהחלה התחרות.

היהודים נאלצו לנהוג באופן שלילי כדי להתקיים. זה אדיוטי לעשות מהעניין סוד

אנדריאה פראוד ודירק בוגארד (במרצו) ב"יאושו" אנגלית לקולנוע — גרמנית לפילוסופיה

האם בכך בא הסוף לאגדת המורד הנצחי? ריינר ורנר פאסבינדר, שהפך לסמל הקולנוע הגרמני המתחדש, האיש שבגיל 22 עשה את סירטו העלילתי הראשון, ומאז ביים כמעט 40 סרטים; האיש שבחר את גיבוריו מן חקבוצות המקופחות — נשים, הומוסקסואלים, מהגרים זרים, שהחברה דחתה אותם וסירבה להעניק להם זכויות שוות; האיש שהפך את המלודרמה לסינון אישי, ושגילה מומחיות גדולה כליכך בישיחור עולם הקולנוע של העבר, עד

חנה שיוגדה ב"מריה בראון" לכתוב את ההיסטוריה מחדש

המוזיף הזה, אני מנסה לחזור לנקודת המוצא שלפני הקמת הרייך השלישי, ולברר דוק מחדש באמצעים אמנותיים, מה קרה מאז ולאן יש ללכת. אחרי המילחמה היו הגרמנים עפוקים מדי בבנייה מואצת של מה שנהרס, ולא התפנו כלל לעסוק במה שהתחולל בתוך החברה ובנפשה. הם העדיפו לדחוק כל מה שקשור ברייך השלישי לתת-המודע שלהם. וסירבו לשבת ולנתח בצורה הגיונית את מה שקרה.

חחנו יום אחרי שנתיים בפסטיבל ברלין. לפגישה עם פאסבינדר הולכים בלב כבד. הוא ידוע במצבי-הרוח שלו וכמו שיחסו למראייניו רחוק מלהיות נימוסי ומתחשב. מסיבות-העיתונאים שהוא מעניק הופכות, בדרך-כלל, לתחרויות התגוששות בינו ובין השואלים. העוינות והאלימות המילולית שולטות בהן. לכן, גם כשהסכים להיפגש עימי לראשונה בלעדי, איאפשר היה לדעת מה צפוי בפגישה. מה עוד שהיה כבר בעיצומן

השאימום בחיקוי מבלי לזרות אור חדש על הנושאים שבהם טיפל; האם הפך האיש הזה חלק מן המימסד? האם תחת הצוות הקטן והמסור, שבעזרתו הפיק לא פעם שלושה סרטים בתקציב של סרט אחד, יהפוך חלק מן התעשייה, ושמה אפילו עמוד-התווך שלה, בגרמניה? על עניינים אלה, על כוונתו המוצהרת לכתוב את תולדות הרפובליקה הפדראלית מחדש, על הערותיו הנוגעות ליהדות וליהודים ועל המשך דרכו בקולנוע שר-